

Cinsel istismar hastalık değildir. Tıbbi müdahaleyle cezalandırma kabul edilemez. Çocuklara yönelen cinsel suçların kaynağı toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve öğrenilmiş erkekliktir. Cinsel şiddetle mücadele yeni hak ihlallerine sebep olmadan, uluslararası normlara uygun biçimde yürütülmelidir. Yasa koyucu beden bütünlüğüyle namus anlayışı çerçevesinde ilgilenirken kadınların insan haklarını gözden çıkarmamalıdır.

9 Nisan 2018 günü TBMM Başkanlığına sunulan “Türk Ceza Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı”nın 5. Maddesine göre Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanununun 108. maddesinin 11. Fıkrası ile kimyasal kısırlaştırma yeniden gündeme getirilmiştir. Kanunda yapılması önerilen değişikliğe göre, basit cinsel saldırı ile cinsel taciz dışındaki cinsel suçlarda “failin tahliyesinden 3 ay önce başlatmak üzere tahliyeden itibaren 5 yıla kadar cinsel isteğin ilaçla baskılanmasına yönelik tedbire uzman raporu üzerine infaz hâkimi tarafından karar verilebilir”.

Cinsel tacizin ya da basit cinsel saldırı suçunun organ vs. cisim kullanılmaksızın gerçekleştirilmesi sebebiyle bu tedbirlerin dışında tutulması, yasa koyucunun cinsel saldırının temelinde saldırganlığı, şiddeti değil de cinsel dürtüleri gördüğünü, beden bütünlüğüyle “namus” anlayışı çerçevesinde ilgilendiğini göstermektedir.

Oysaki cinsel şiddet, toplumsal cinsiyet temelli şiddetin bir türüdür. Sebebi cinsel eğilimlerle değil, aşağılamak, baskılamak, sindirmek ve saldırganlıkla açıklanabilir. Ataerkil düzende erkeklerin arzuları cinsel ahlakı belirlemede, ataerkil bakış açısıyla alınan önlemler, suçlardan etkilenen bireylerin korunması ve güçlendirilmesini ikince plana atarak faili tedavi etmeye yönelmekte, böylelikle cinsel suçların kültürel arka planını görünmez kılmaktadır.

Önerilen kimyasal kısırlaştırma, suçu önlemeye elverişli olmayan ve tıp etiğine, hasta haklarına aykırı bir uygulamadır, kabul edilemez.

Kimyasal kısırlaştırma, tasarının gerekçesinde belirtilen, kadınları ve çocukları korumak, suçluların ıslahı ve topluma yeniden kazandırılması gibi hedefler için uygun değildir. Çünkü kısırlaştırmanın etkileri kısırlaştırmanın uygulandığı süre boyunca yani ilaçlar alındığı sürece devam eder. Öte yandan koruma gerçekleşemez; çünkü kimyasal kısırlaştırma şiddeti bertaraf etmez. Suçlular cinsel arzuları azaltılsa bile çocukları sömürebilirler. Üstelik kimyasal kısırlaştırma yüzünden eskisinden daha öfkeli ve saldırgan olabilirler ve cinsel davranışlarını sürdürebilirler. Ev içinde, güçsüz ve savunmasız gördükleri kadın ve çocuklara şiddeti arttırabilirler. Eksik cinsellik, yine toplumsal cinsiyet rolleri nedeniyle erkeklerin kendini şiddetle ifade etmesinin nedenlerinden biri olabilmektedir.

Dolayısıyla kimyasal kısırlaştırma ilkel bir kısas mantığından ibarettir. Çağdaş hukuk düzeninde kısasın adaletin tesisinde hiçbir yeri olmadığı gibi kadınların elde ettiği hukuksal kazanımları da

etkisiz hale getirmektedir. Cezaevinden çıkmak ile kısırlaştırmayı kabul etmek birbirinin seçeneği olamaz. Bedene ve cinselliğe müdahale edilmesine izin vermek cezasızlığa bir ön koşul teşkil edemez.

Suçluyu masumlaştırmak

Pedofili ayırımı yapılmaksızın tüm cinsel suçlular için bu tedbirin öngörülmesi, tedbirin ıslah ya da tedaviden ziyade cezalandırma amacıyla getirildiğine işaret etmekte ve tüm cinsel suçlulara “hasta” ve dolayısıyla “dürtülerini kontrol edemeyen kişi” muamelesinin yapılması, suçu ve suçluyu neredeyse masumlaştırmaktır.

Avrupa İşkencenin ve İnsanlık Dışı ya da Onur Kırıcı Ceza ya da Muamelenin Önlenmesi Komitesi Standartları anti-androjen tedavisinin ancak suçlu aydınlatılmış onam verdiği takdirde uygulanabileceğini öngörmektedir. Yapılan araştırmalar göstermiştir ki kişinin onamı ve isteği olmaksızın tedavi başarılı olamaz. Peki mevcut durumda bu ne kadar “rıza” veya “onay”? Hapisten çıkmak için bu işlemi kabul et denilen birinin evet demesi onun iradesi anlamına gelmiyor ki! Diğer yandan kişinin beden bütünlüğü ancak kişinin sağlığı gerektirirse ihlal edilebilir. Bu kurala hukuk düzenince getirilecek istisnalar ölçülü olmak zorundadır. Hormonlara müdahale etmek, suçu yeniden işlemeyi önlemeye elverişli de olmadığı için ölçülü bir istisna değildir. Öte yandan suçlu aydınlatılmış onam verse dahi “pedofili” tanısı koyulmaksızın kimyasal kısırlaştırmaya başvurulamaz; çünkü hekimler kişinin beden bütünlüğünü ancak hastanın tıbbi yararı için ihlal edebilir.

Cinsel suçların cinsel arzunun azaltılmasıyla önlenebileceği düşüncesi şiddet içeren bir yaklaşımdır. Ataerkil hukuk düzeni kadın bedeninin bütünlüğüne özel bir dikkat gösterir ve bunu din, ahlak ya da geleneklerle, yani töreyle destekler. Ataerkil düzende pek çok düşünce ve düzenleme erkeklerin arzularına dayanmaktadır, bu eksende kadınlar cinsel özgürlükten yoksundur. Cinsel eylemlere karar veren de bu nitelikte suçları işleyen de erkeklerdir. Ataerkil düzende erkeklerin arzuları cinsel ahlakı belirlemektedir.

“Yasa koyucu hekim değildir”

Yasa koyucu bir hastanın nasıl tedavi edileceğine kendisi karar vermekte ve kendini hekim yerine koymaktadır. Bu yaklaşım, hasta haklarıyla ve mesleki özerklik ilkesiyle çatışmaktadır. Hekim hastayı nasıl tedavi edeceğini hastayı ve diğer koşulları göz önüne alarak özgürce belirler. Kimyasal kısırlaştırma tıpta bir tedavi yöntemidir, ceza haline getirilmemeli ve hekimler bu süreçte kullanılmamalıdır.